

LBRIS

We know
books

k a n d i s t e i n e r

BLIND SIDE

îndrăgostiți fără voce

Traducere din limba engleză de
DANA POPESCU

Editura Epica, București, 2024

Capitolul unu

Ciana

Criza de nervi a lui Clay Johnson, care tocmai se despărțise de iubita lui, m-a surprins în cea mai frumoasă zi din an.

Soarele strălucea puternic în înaltul cerului. Îi simțeam razele încălzindu-mă în timp ce traversam terenul de fotbal al North Boston University, cu iPad-ul în brațe și verificam încă o dată lista de jucători pe care trebuia să-i trimit la interviuri, în prima zi de antrenamente. Adierea răcoroasă, precum și mireasma merelor și a gazonului proaspăt prevesteau venirea toamnei și sezonul nou și incitant de fotbal pentru North Boston University Rebels.

Anul trecut pe vremea asta plutisem într-un amestec de confuzie și angoasă — nu că acum n-aș fi tremurat ca o frunză ori de câte ori încercam să mă fac înțeleasă în fața jucătorilor de un metru nouăzeci. Dar măcar căpătasem o brumă de încredere, după ce trecusem de perioada de probă și mă angajaseră cu jumătate de normă, pe post de agent PR.

Era vorba despre echipa *mea*, era vremea mea să strălucesc. Vremea să ies la lumină.

Mi-am făcut grăbită intrarea pe teren, cu bucele de culoarea caramelului în bătaia vântului. Le-am atras atenția jucătorilor de care aveam nevoie, cu o bătaie ușoară pe umăr și le-am arătat unde trebuiau să meargă. Nu m-am înroșit la față decât de trei ori și am izbutit chiar să vorbesc cu o voce aproape sigură, privindu-i în ochi pe fiecare dintre ei.

Un progres real, din punctul meu de vedere.

Îmi câștigasem locul aici, așa cum toți jucătorii urmau să lupte pentru a intra în echipă sezonul ăsta. Speram să-mi găsesc, cu timpul, și încrederea în mine.

Am zâmbit când am văzut pe listă o solicitare de interviu pentru Clay Johnson, fiindcă era unul din jucătorii cei mai ușor de îndrumat în privința relațiilor cu publicul. Își păstra mereu un aer firesc, era deopotrivă haios și carismatic, și totuși elocvent și cultivat în răspunsurile oferite. Se adresa camerelor de filmat ca și cum ar fi fost un sportiv profesionist, de treizeci și doi de ani, nu un student de nouăsprezece, și era mereu *amabil*, respectuos și atent cu mine. De fapt, le dădea colegilor săi câte un ghiont, ca să se poarte cum trebuie, atunci când rugămințile mele prea blânde dădeau greș.

În afară de asta, era *absolut superb*. Indiferent ce orientare sexuală ai fi avut, era imposibil să-i reziști lui Clay.

L-am remarcat cu ușurință în marea de jucători, nu numai datorită înălțimii, dar și fiindcă deja își dăduse jos tricoul și toți mușchii îi luceau scâlțați în razele soarelui. Am încercat să nu salivez observându-i curbele line ale abdomenului și picăturile de transpirație care-i alunecau peste pectoralii bine definiți. Avea umerii bronzăți și fermi, aproape ireali, de parcă era un luptător de arte marțiale, nu un simplu student.

Nu cred că mi-am permis să-i admir mai mult de douăzeci de secunde conturul perfect al maxilarului, nasul drept și părul

ciufulit, de culoarea cafelei, prin care-și trecea absent mâna. În timp ce se mișca, și-a încordat involuntar bicepsul, iar eu am fost brusc asaltată de imaginea copertei romanului de *mob romance* pe care-l citeam.

Mi-l imaginam ușor pe Clay Johnson sugrumând un tip cu mâinile goale, ținându-l ridicat deasupra pământului, cu bicepsii umflați și cu o privire severă, amenințătoare, așteptând ca ticăloșul să-i spună ce voia să afle.

Am clipit și am revenit cu picioarele pe pământ. Mi-am recăpătat aerul profesional pe măsură ce m-am apropiat de el.

— Clay! l-am salutat eu, cu o voce prea firavă ca să mă audă, mai ales că băieții din jurul lui au pufnit în râs, din cine știe ce motiv.

Am zâmbit, mi-am ascuns o buclă rebelă după ureche și am vorbit mai tare:

— Clay, am nevoie să vorbești cu reporterii.

M-a străfulgerat cu ochii săi verzi, tăindu-mi respirația. De obicei avea o privire caldă, cu un contur auriu în jurul irisurilor, și un zâmbet larg, molipsitor. Azi însă ochii lui păreau... lipsiți de viață.

Seci.

Reci.

Aproape... răutăcioși.

Până să-mi răspundă, m-am trezit că sunt luată pe sus din spate, în două brațe transpirate.

— Giana! Fata mea, ce faci? Adică nu pe *mine* mă cauți, de fapt?

Leo Hernandez m-a răsucit spre el. Știam că cel mai bine ar fi să nu mă opun. Am așteptat pur și simplu să ating iar pământul cu picioarele, după care mi-am potrivit ochelarii pe nas.

— O să-ți vină și ție rândul în fața reflectoarelor, Leo. Nu-ți face griji!

— Nu-mi fac niciodată, mi-a răspuns el și mi-a făcut cu ochiul.

Leo Hernandez era un jucător mult prea sexy pentru binele lui. Juca în ofensivă, pe poziția de *running-back*. În afară de asta, îmi dădea mari bătăi de cap. Și nu fiindcă nu ar fi dat bine în fața camerelor de filmat. Era vorba de toate activitățile lui extracurriculare, care mă țineau ocupată în permanență. Băiatul ăsta pur și simplu era incapabil să refuze o blondă superbă și o ieșire în oraș, chiar dacă astfel punea în pericol un contract cu Liga Națională de Fotbal și o primă de 5 milioane de dolari.

M-am întors spre Clay exact când trecea pe lângă mine, îndreptându-se spre vestiar. M-am grăbit un pic, ca să-l ajung din urmă.

— Hm, de fapt, știi, reporterii sunt în *cealaltă* parte, i-am spus și i-am indicat latura opusă a terenului.

— Nu mă interesează.

M-am oprit la auzul vorbelor sale reci. M-am înfiorat când i-am văzut spatele crispat, după care am scuturat din cap și am alergat din nou după el.

— Nu durează mult, e un interviu de cinci minute, atâta tot.

— Nu.

Am chicotit și am zis:

— Uite, înțeleg. Prima zi de antrenament e dură. E arșiță pe teren, îl ai pe cap pe antrenor...

— Nu, nu înțelegi nimic, mi-a răspuns și s-a întors brusc, iar eu m-am izbit de pieptul lui transpirat.

N-a făcut nici cel mai mic gest să mă prindă când m-am dezchilibrat. Mi-am revenit și mi-am potrivit ochelarii, ca să-l privesc în ochi. A continuat:

— Nu ești jucător de fotbal, așa că habar n-ai. Nu faci parte din echipă. Tu te ocupi de relațiile cu publicul. Și nu vreau nici

de-al naibii să vorbesc nici nu tine, nici cu ei, cu nimeni, în clipa asta.

Vorbele lui m-au rănit, dar n-am simțit durerea decât pentru o clipă. Am tras adânc aer în piept.

Mă descurc eu.

L-am ajuns din urmă și mi-am dres glasul:

— Uite ce-i, îmi pare rău că n-ai o zi bună, dar, din păcate, și asta face parte din rolul tău de sportiv la North Boston University. Așa că alege: poți să dai interviul ăsta scurt de tot sau să-i explici tu antrenorului de ce nu te-ai sinchisit.

Replica mea l-a făcut să se oprească. I-am observat pumnii strânși pe lângă corp. S-a întors cu fața la mine și am văzut că venele de pe gât i se umflaseră. Și-a răsucit gâtul cu un trosnet și a trecut valvârtej pe lângă mine, spre șirul de jurnaliști.

Am zâmbit victorioasă.

Bucuria mea a ținut până când l-am urmat la reporterița drăguță de la canalul sportiv ESPN¹ și l-am urmărit oripilată cum se făcea de râs și pe el, și echipa. Mai rău de atât, mă punea și pe mine într-o situație jenantă.

— Clay, după ultimul meci din sezonul trecut, care ne-a ținut pe toți cu sufletul la gură, avem așteptări mari de la fotbalisti North Boston University anul acesta. Ce părere ai de sezonul care urmează să înceapă?

Sarah Blackwell i-a adresat un rânjet, dezvelindu-și dinții albi. Apoi și-a îndreptat microfonul spre gura lui frumos conturată, care în momentul acela stătea strânsă într-o linie dreaptă.

— Cred că am putea să ne concentrăm mai mult la fotbal dacă n-am pierde timpul vorbind cu reporterii ca tine.

¹ Canal de televiziune din SUA, specializat în transmiterea programelor sportive.

Am făcut ochii mari și-am simțit cum îmi stă inima în loc. Sarah s-a încruntat, a clipit de câteva ori și m-a privit scurt, după care ochii ei s-au îndreptat iar către camera de filmat. A coborât din nou microfonul.

— Știm că sunteți cu toții entuziasmați de noul sezon, așa că-ți înțeleg dorința de-a vă păstra concentrarea, a continuat ea, cu un zâmbet forțat, profesionist, în ciuda chipului inexpressiv al lui Clay. Vestea-bombă a sezonului trecut a fost că Riley Novo joacă pe post de *kicker* la North Boston University. Sezonul acesta, Riley revine în echipă și, de data asta, este iubita unui coechipier de-al rău — Zeke Collins. Spune-ne, crezi că relația lor va distra atenția echipei?

Clay a început să-i răspundă înainte ca ea să-i ridice microfonul spre gură:

— Cred că relațiile noastre amoroase n-ar trebui să conteze pentru nimeni, însă cei care duc o existență tristă și jalnică sunt disperăți să afle ce fac alții, pentru a-și ignora dezastrul din propria viață, fir-ar să fie!

Sarah a încercat să îndepărteze microfonul înainte de înjurătură, dar am știut că era deja prea târziu. S-a forțat să facă o glumă, i-a zâmbit, apoi a încheiat interviul. Imediat ce s-a oprit camera, s-a întors spre Clay și i-a zis, cu o căutătură urâtă:

— Foarte profesionist, n-am ce spune!

Clay nu i-a aruncat nicio privire, s-a uitat doar la mine.

— Am terminat aici? m-a întrebat el.

Am simțit cum îmi zvâcnește ochiul. I-am zâmbit, cu toate că aveam un gol imens în stomac. Mă chinuiam să găsesc o scuză pentru perdaful pe care urma să-l primesc de la șefa mea, care sigur scotea deja flăcări pe nas.

— A venit un student din redacția de știri a facultății, i-am spus, conducându-l spre gardul în spatele căruia alți reporteri îi

interviewau colegii. E un băiat simpatic. Și *tânăr*, am continuat eu, apoi l-am oprit pe Clay în dreptul unui tip care ne aștepta.

Mi-am coborât vocea:

— Uite, nu știi ce se petrece, dar dacă nu crezi că te poți descurca...

Clay m-a dat laoparte înainte să termin propoziția. A schițat un gest din cap spre puștiul cu microfonul și spre tipul mai mare din spatele său, cu camera, în semn de salut.

Nu a fost *la fel de rău* ca interviul de adineauri, dar nu a fost nici pe departe felul în care se adresase Clay Johnson publicului, în sezonul trecut.

Abia răspundea la întrebări. Făcea remarci tăioase, fără nicio legătură cu contextul, și atunci când bietul puști a încercat să-și verifice notițele pentru următoarea întrebare, Clay l-a luat din scurt:

— Am terminat?

Apoi s-a întors pe călcâie și a plecat, înainte să apuce să-i zică ceva.

După ce mi-am cerut mii de scuze, i-am rugat pe Riley și Zeke să-mi facă o favoare: să discute cu ambii reporteri despre vara pe care o petrecuseră împreună și despre cum anul acesta aveau să fie nu doar colegi de echipă, ci și iubiți. Vestea despre relația celor doi era un subiect foarte discutat în lumea fotbalului din clipa în care luase foc Twitter-ul, după victoria la finalul căreia se sărutaseră pe teren.

Din fericire pentru mine, cei doi erau într-o dispoziție bună și s-au prezentat excelent în fața camerelor de filmat.

Le-am zâmbit și le-am făcut semn că totul e în regulă, din spatele cameramanului, săgetându-l din priviri pe Clay, care se îndrepta deja cu pași apăsați spre vestiar.

Imediat ce s-au încheiat interviurile, Riley le-a mulțumit jurnaliștilor și pe urmă m-a tras deoparte. Pletele ei lungi, castanii aveau reflexii aurii, de la soare. Și-a strâns părul într-o coadă, în creștetul capului. După ce Zeke a pupat-o pe obraz, ea a așteptat să plece lumea de lângă noi ca să-mi poată vorbi.

— Am un sfat pentru tine, mi-a zis, coborându-și vocea și privind de jur împrejur, ca să se asigure că nu putea să ne audă nimeni. Ar fi bine s-o lași mai moale cu Johnson o perioadă. Tocmai s-a despărțit de Maliyah.

Am pălit.

— Cum?

Nu am izbutit să îmi ascund șocul de pe chip. Nu-l cunoșteam așa de bine pe Clay, dar știam că iubita lui din liceu însemna totul pentru el. Anul trecut, o luase peste tot cu el, de fiecare dată când vizitase campusul, și-mi aminteam *perfect* cu câtă greutate reușisem, după a doua victorie acasă, să-l dezlipesc de ea. Posta încontinuu despre Maliyah pe Instagram și descrierile lui nu lăsau nicio urmă de îndoială privind sentimentele lui față de ea.

Urma să o ia de soție.

Și acum, nu mai era nimic între ei.

Riley s-a încruntat.

— Știu. Sărmanul de el i-a spus lui Zeke, semestrul trecut, că Maliyah e *aleasa* lui, a continuat ea, oftând, în timp ce priveam amândouă cum Clay mergea pe culoarul care ducea spre vestiare. E distrus.

M-am dezumflat.

— Bănuiam eu că s-a petrecut ceva. Sezonul trecut a fost așa de fericit... Așa de plin de viață.

— Mda, nu mi-l mai pot imagina așa prea curând, a continuat Riley, înghițind în sec, cu privirea îndreptată spre locul unde Clay tocmai se făcuse nevăzut. Se iubeau încă din liceu.

Am oftat. Aș fi vrut să simt mai multă empatie față de el. Numai că *eu* nu avusesem niciodată o relație. Nu se punea problema să fi fost îndrăgostită vreodată, așa că singurul lucru care mi-a pălpăit în piept a fost o milă nedeslușită.

Și un dram de frustrare că eram nevoită să suport consecințele despărțirii lui.

— Trebuie să stabilesc un training mass-media cu el, i-am zis. N-are cum să nu să nu vorbească cu reporterii. O să ne mănânce de vii antrenorul și pe mine, și pe el, dacă Clay mai face figuri.

Riley mi-a aruncat o privire compătimitoare și m-a strâns de umăr. I-am strigat, înainte să plece de lângă mine:

— Ai cumva vreun sfat?

A ridicat din umeri, cu o umbră de zâmbet trist pe chip.

— Asigură-te că ai bere la îndemână!

Capitolul doi

Cjiana

În amiaza următoare, așezată în spatele biroului, cu ochii lipiți de ecranul calculatorului pe care rula înregistrarea cu Clay, Charlotte Banks era întruchiparea indiferenței totale. Monitorul era îndreptat și spre mine, astfel încât să pot urmări interviul de unde stăteam, vizavi de ea. De parcă nu l-aș fi revăzut până atunci de o sută de ori!

Dacă m-aș fi așteptat la o izbucnire de nervi din partea șefei mele, ar fi însemnat că nu o cunosc. Doamna Banks părea aproape plictisită. Se uita la ecran și, din când în când, la propriile unghii date cu oja, smulgând câte o pielică. În cele din urmă, și-a încrucișat brațele la piept. Părul ei scurt, arămiu, fără nicio suviță rebelă îi încadra perfect bărbia ascuțită. Buzele de un roșu-pal și ochii mari, aurii îi dădeau aerul unei pisici care privește leneș chinul unui șoricel cu care se joacă.

Am înghițit în sec imediat ce s-a oprit înregistrarea. În imaginea încremenită, chipul lui Clay — cuprins de o încruntare cu totul nefreasă pentru el — se lăța pe tot ecranul.

— Îmi cer scuze! am început eu, dar ea a ridicat o mână și m-a întrerupt.

Vocea ei era caldă și blândă, ca și cum ar fi turnat un aluat de tort în tavă:

— Nu asta vreau să aud. Mai încearcă o dată!

Am închis gura și m-am gândit mai bine, înainte să o deschid din nou:

— Clay s-a despărțit de iubita lui, iar eu am aflat asta abia după interviu. E clar că nu avea dispoziția necesară să apară în fața camerelor. Îmi asum întreaga responsabilitate pentru faptul că nu mi-am dat seama decât atunci când a fost prea târziu.

Charlotte a ridicat o sprânceană. Și-a desfăcut brațele și a întors monitorul spre ea, apoi a început să noteze ceva într-un carnetel.

— E bine de știut, a comentat, fără să mă privească. Dar tot nu-i ceea ce voiam să aud.

M-am străduit să nu mă cocoșez, folosindu-mi fiecare mușchi ca să-mi păstrez spatele drept, bărbia ridicată și ochii lipiți de ea.

M-a privit și a oftat:

— Te descurci să ieși din situația asta sau nu?

M-am zburlit la auzul acuzației. Chiar era nevoie să mă întrebe așa ceva? Dar, la urma urmei, nu o învinuiam, după câtă bătaie de cap îi dădusem din clipa în care intrasem pe ușa biroului ei. Mă străduisem din răspuțeri, în fiecare zi, să-i privesc în ochi pe tipii ăștia și să le vorbesc îndeajuns de răspicat încât să-i direcționez acolo unde trebuiau să meargă.

Parcursesem un drum lung, da... Dar cu siguranță mai aveam multe de învățat.

— Desigur! i-am răspuns, sperând că par suficient de încrezătoare.

— Perfect! Atunci, nu mai avem ce discuta în privința asta.

A băut o gură din apa care avea temperatura camerei — știam că așa era fiindcă anul trecut temperatura apei ei fusese una dintre responsabilitățile mele de stagiar.

— Mă bazez pe tine să rezolvi genul acesta de treburi, ca să nu-mi mai irotesc eu timpul și energia cu ele. Apelează la stagiară, dacă e nevoie.

Stagiară.

Charlotte nici nu se străduia să-i rețină numele.

Așa se purtase și cu mine până când îmi dovedisem valoarea, toamna trecută. Dar fusesem luată în vizor înainte de începerea sezonului, așa că nu prea mai conta ce se petrecuse cu *un an în urmă*. Probabil că Charlotte vedea totuși ceva în mine — potențial, hotărâre, tenacitate —, altminteri nu m-aș fi aflat lângă ea.

M-am agățat de ideea asta, iar ea a continuat:

— Antrenorul Sanders m-a informat că și-ar dori ca echipa să fie mai implicată în acțiuni prin care să ajute comunitatea din care face parte.

Știam că schimbarea subiectului însemna că se aștepta să mă ocup, indiferent prin ce mijloace, de situația creată de Clay.

— Mi-a oferit o explicație lacrimogenă pentru motivul din spatele poveștii asteia, dar sunt absolut sigură că așa o să dea bine toată echipa, și, implicit, el, a zis ea.

Charlotte a apăsat de câteva ori pe mouse, până când mi-a vibrat telefonul, atenționându-mă că am o notificare în calendar, apoi a continuat:

— Notează-ți că pe data asta echipa va organiza o licitație.

— Sigur. Ce o să licităm? am întrebat, adăugând evenimentul cu o singură mișcare a degetului.

— Pe jucători.

Am pufnit în răs, dar m-am prefăcut că tușesc și-mi dreg glasul când mi-am dat seama că Charlotte chiar vorbea serios.

— Va fi o licitație de întâlniri cu jucătorii. Activitățile la care vor participa vor fi donate de orice doritor din comunitatea noastră, iar fondurile strânse vor fi oferite unei fundații caritabile.

— Cărei fundații?

A fluturat din mână.

— N-am nici cea mai vagă idee. Alege tu una care-ți place!

Am zâmbit, adăugând și asta pe lista sarcinilor mele.

— Poți să pleci, a continuat Charlotte și și-a proptit cotul grațios pe birou, cu arătătorul îndreptat spre mine. Ține-l pe Johnson sub papuc! O s-o invit pe Sarah Blackwell din nou și o să aibă ocazia de a-i lua un interviu în exclusivitate lui Clay, cu ocazia zilei selecției. Vreau ca tipul să fie în culmea fericirii că o să discute cu ea.

Am aprobat din cap și m-am retras din încăpere fără nicio vorbă. Știam că nu mai e nevoie să zic ceva. Am așteptat până ce am închis ușa în urma mea, apoi am tras adânc aer curat în piept. Scăpasem de flăcările aruncate de șefa-dragon.

Cu următoarea gură de aer, mi-am recăpătat puterile și m-am îndreptat hotărâtă spre sala de forță.

Toată viața simțisem că trebuie să gândesc altfel, să mă port altfel, să ies din zona mea de confort. Dar pe măsură ce am crescut, am rămas în penumbră. Eram copilul mijlociu al unei familii cu cinci copii enervant de talentați. Aveam două surori mai mari și doi frați mai mici, așa că deseori mă pierdeam în fundal.

Eram pur și simplu a treia fiică, o persoană absolut obișnuită, condamnată să port hainele în care surorile mele nu mai încăpeau și să nu am niciodată o identitate proprie. Dacă mai puneam la socoteală și faptul că aveam doi frați născuți imediat după mine, pe care ai mei și-i doriseră din tot sufletul, atunci

puteai spune cu certitudine că eram la fel de invizibilă ca praful depeș pe paletele unui ventilator de tavan. Nu mă făceam remarcată decât atunci când stăteam în calea cuiva, când îi enervam pe alții cu prezența mea sau când le stârneam alergiile.

Și totuși, experiența asta nu mă înăcrise. Nu mă interesase niciodată să mă compar cu ceilalți. Ba chiar mi se părea extraordinar că soră-mea cea mare, Meghan, era atât de talentată la baseball feminin, încât primise o bursă integrală la facultate. Iar Laura, cea de-a doua soră mai mare, mă lăsase cu gura căscată când fusese admisă la MIT. Nu aveam niciun dubiu că o să schimbe lumea cu pasiunea ei pentru inginerie. Iar pentru Travis și Patrick, frații mei mai mici, nu simțeam decât iubire. Erau mici inventatori și sigur urmau să apară la Shark Tank¹, după ce le venea marea idee de milioane de dolari.

Sinceră să fiu, îmi plăcea să trăiesc nebagată în seamă, printre fetele și băieții din familia mea. Toată lumea mă lăsa în pace în weekend, când mă înucuiam la mine în cameră și citeam sau mă uitam la documentare. Cum toată atenția părinților mei se revărsa asupra surorilor și fraților mei, eram liberă să explorez lumea din jur și s-o descopăr de una singură, ceea ce-mi plăcea la nebunie — pe lângă lectura romanelor de dragoste tabu, supererotice.

Mama își ieșise din minți fiindcă plecasem la facultate fără să am nici cea mai mică idee despre ce mi-ar fi plăcut să fac în viață. Nu-i plăcuse nici faptul că mă îndepărtasem de Biserică, în timpul liceului, pentru că fusese autodidactă în chestiunile religioase și *nici* ea, *nici* pastorul nu îmi lămuriseră anumite întrebări. Pe deasupra, mama gășise un roman de dragoste cu un club de motocicliști ascuns sub perna mea. Citise o scenă care o

¹ Serial american de tip *reality show*, despre afaceri.

scandalizase, după care declarase că nu am „voie să mai citesc așa ceva în viața mea!“. Așa că, mda, nu eram chiar apropiate.

Dar, spre lauda ei, nu se străduise prea mult să mă îndrume spre o anumită meserie sau înapoi către Biserică. Oftase și își îndreptase atenția către un alt copil de-al ei, mai cu frica lui Dumnezeu și cu capul pe umeri.

Ceea ce nu înțelegea ea, ce nu înțelegea *nimeni* era că habar nu aveam ce voiam să fac cu viața mea, fiindcă nu știam multe lucruri despre *viață*.

Nu călătorisem niciodată în afara coastei de nord-est a Americii. Nu avusesem niciun iubit și nu trecusem mai departe de faza sărutului, darămite să am relații intime cu un băiat.

Mai erau o puzderie de lucruri pe care voiam să le asimilez și să le studiez înainte să îmi aleg o direcție. Tocmai de aceea mă forșasem să ies din zona mea de confort când ajunsesem la facultate și alesesem o specialitate care mi se potrivea cel mai puțin.

Relații Publice.

Faptul că cineva o desemnase pe virgina tociară să se ocupe de percepția publică a echipei universității părea un dezastru în desfășurare. Însă tocmai din acest motiv îmi plăcea. De aceea era o chestie importantă pentru mine.

Era ceva cu totul neașteptat, diferit și provocator.

Și nu aveam de gând să mă opresc până nu deveneam cea mai bună.